

Sygnatura akt: V GC 792/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 20.08.2020 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Roliński

po rozpoznaniu w dniu 20.08.2020 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa: (...) Sp. z o. o. z/s w P.

przeciwko: (...) S.A. z/s w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.370,66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. zwraca powodowi kwotę 346,34 zł tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na wydatki,
4. zwraca pozwanemu kwotę 346,34 zł tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na wydatki.

Sygn. akt V GC 792/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 stycznia 2019r. powód (...) Sp. z o.o. z/s w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.906,50 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 05 września 2015r. do dnia zapłaty, przy czym za okres od dnia 01 stycznia 2016r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

(pozew k. 3-7 akt)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 37-41 akt)

W piśmie procesowym z dnia 01.07.2019r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(pismo k. 65-75 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 22 lipca 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność K. M., sprawca kolizji był objęty obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej.

(okoliczności bezsporne)

Szkodę pozwanemu zgłosił użytkownik pojazdu A. M., który podczas zgłoszenia szkody otrzymał ofertę wynajęcia pojazdu zastępczego od pozwanego za kwotę 105 zł. netto. A. M. nie przyjął oferty od pozwanego ponieważ stwierdził, że sobie poradzi sam. Policja nie zabrała dowodu rejestracyjnego pojazdu. Po zdarzeniu A. M. wrócił pojazdem do domu.

(dowód: nagrania zgłoszenia szkody k. 80 akt;

akta szkody na płycie CD k. 54 akt;

zeznania świadka A. M. e-protokół z dnia 29.10.2019r. 00:03:19-

00:26:03 min;

zeznania świadka K. M. e-protokół z dnia 29.10.2019r.

00:27:36 min)

W związku z zaistniałą kolizją i uszkodzeniem pojazdu, który był potrzebny A. M. m.in. do codziennego dojazdu do pracy, na okres od dnia 25.07.2015r. do dnia 14 sierpnia 2015r. wynajął pojazd zastępczy od powoda. Stosownie do treści umowy najmu A. M. korzystał z pojazdu zastępczego marki T. (...) przy dobowej stawce czynszu najmu wynoszącej 130 zł netto. A. M. nie negocjował stawki oraz nie ustalał warunków umowy najmu, interesowało go tylko to, aby mieć pojazd zastępczy. Nie pamiętał, kiedy oddał pojazd do naprawy, ile trwała naprawa pojazdu oraz czy pojazd naprawił z własnych pieniędzy, czy z odszkodowania.

(dowód: umowa najmu k. 13 akt;

oświadczenie k. 15 akt;

zeznania świadka A. M. e-protokół z dnia 29.10.2019r. 00:03:19-

00:26:03 min)

W dniu 21 sierpnia 2015r. powód wystawił A. M. fakturę VAT dokumentującą 20 dni najmu pojazdu zastępczego – na łączną kwotę 3.198 zł brutto. W dniu 25 lipca 2015r. A. M. przelał wierzytelność o zapłatę tej kwoty na powoda.

(dowód: faktura Vat k.12 akt;

umowa cesji wierzytelności wraz z zawiadomieniem k. 14,16 akt)

Decyzją z dnia 20 stycznia 2016r. pozwany uwzględnił roszczenie powoda o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w części, tzn. uznał za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego przez 10 dni. Ponadto pozwany zweryfikował dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego do kwoty 105 zł. netto.

(dowód: decyzja wraz z załącznikiem k. 17-18,19 akt;

akta szkody na płycie CD k. 54 akt)

Uszkodzenia pojazdu powstałe w wyniku kolizji z dnia 22.07.2015r. nie wyłączały pojazdu z ruchu. W czasie likwidacji szkody pojazd mógł być użytkowany w związku z czym okres ten nie podlega zaliczeniu do uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego.

Uzasadniony i rzeczywisty czas naprawy pojazdu (technologiczny czas naprawy i czas przygotowawczo-zakończeniowy) powinien obejmować łącznie 10 dni.

(dowód: opinia biegłego sądowego k. 104-118 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne dołączone do sprawy akta szkody komunikacyjnej. Zebrana w aktach dokumentacja stała się podstawą opracowania opinii przez biegłego i w takim zakresie akta te mają istotne znaczenie dla sprawy.

Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadków K. M. i A. M., przy czym A. M. tylko w części w jakiej były zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Natomiast Sąd odmówił wiary twierdzeniom tego świadka, że pojazd nie był jezdny, gdyż był uszkodzony kierunkowskaz bowiem okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a wręcz jest z nim sprzeczna bowiem z akt szkody oraz opinii biegłego sądowego wynika, że w pojeździe nie doszło do uszkodzenia kierunkowskazu, a pojazd był jezdny.

Poza tym Sąd poczynił ustalenia faktyczne na podstawie na podstawie opinii biegłego sądowego mgr inż. K. S..

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07.11.2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd podzielił opinie biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. K. S.. W ocenie Sądu opinia biegłego jest jasna i logiczna, a nadto została sporządzona fachowo i rzetelnie. Wnioski wywiedzione w opinii są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłego. Opinia ta, jako sporządzona zgodnie ze stanem wiedzy, przez fachowca w swojej dziedzinie jest rzeczowa, logiczna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i oparta na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Biegły w sposób kompleksowy i wyczerpujący wskazał na kryteria umożliwiające określenie technologicznego czasu naprawy pojazdu i czasu przygotowawczo- zakończeniowego, które z kolei miały znaczenie dla ustalenia zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Przy czym należy zwrócić uwagę na okoliczność, iż biegły ustalając stawki rynkowe najmu wyszedł poza zakreśloną tezę dowodowa z tym, że okoliczność ta nie rzutowała na ocenę tej części opinii biegłego, która miała znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności ustosunkowując się do zarzutu pozwanego dotyczącego rzekomego braku legitymacji procesowej czynnej wskazać należy, iż jest on bezzasadny bowiem co nie ulega wątpliwości pojazd marki A. (...) był użytkowany przez A. M. od kilku lat, w tym do codziennego dojazdu do pracy. Pojazd ten został przez niego zakupiony z własnych pieniędzy. Zatem na skutek zdarzenia drogowego w którym uległ uszkodzeniu w/w pojazd bezpośredni uszczerbek powstał w majątku A. M., a nie właściciela pojazdu jego ojca K. M.. Ubezpieczyciel jest zatem zobowiązany do wyrównania powstałej szkody majątkowej i zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji w której uczestniczył pojazd poszkodowanej. Warunki odpowiedzialności pozwanego jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez nią posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.).

W myśl art. 34 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy). Przy czym skoro doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., bowiem jak to wynika z art. 436§2 k.c. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

Z prezentowanego stanowiska pozwanego wynika, że zasada odpowiedzialności pozwanego nie była przez niego w niniejszej sprawie kwestionowana. Natomiast spór między stronami w istocie sprowadzał się do tego, czy cały okres najmu pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku z uzasadnionym czasem naprawy pojazdu uszkodzonego i w związku z tym przez ile dni A. M. korzystał zasadnie z wynajętego pojazdu zastępczego oraz czy przyczynił się on do zwiększenia rozmiarów szkody wynajmując pojazd zastępczy od powoda za stawkę dobową wynoszącą 130 zł. netto, w sytuacji gdy miał możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego za stawkę dobową wynoszącą 105 zł. netto.

Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu

odszkodowania w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01 OSP 2002, z.7-8, poz. 103 oraz uchwałę z dnia 21 marca 2003 r. III CZP 6/03 OSNC 2004, z.1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 1273/00 Legalis nr 315880). Należy przy tym mieć na uwadze obowiązek współdziałania przez wierzyciela z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania (art. 354 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie rozważenia wymagał uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez A. M. oraz okoliczność, czy odmawiając przyjęcia oferty najmu pojazdu zastępczego od pozwanego przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody.

Za szkodę należy uznać koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody. Skoro natomiast swoje roszczenie A. M. scedował na powoda, ciężar wykazania przedmiotowej okoliczności jego obciążał. W okolicznościach niniejszej sprawy na szkodę wpływ miała zarówno stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego, jak i długość najmu, w tym czas odpowiadający okresowi naprawy uszkodzonego pojazdu. Powód nie wykazał faktycznego okresu pozostawiania uszkodzonego pojazdu w warsztacie naprawczym w związku z naprawą bowiem nie przedłożył na tą okoliczność chociażby historii naprawy pojazdu, także A. M. nie wiedział kiedy oddał pojazd do naprawy i ile dni pojazd był naprawiany.

Okres ten był kwestionowany przez pozwanego, który zarzucał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy skoro uszkodzony pojazd nadawał się do dalszego uczestniczenia w ruchu drogowym, gdyż jego usterki były nieistotne i nie zagrażały bezpieczeństwu ruchu drogowego, to poszkodowany powinien wynająć pojazd zastępczy tylko i wyłącznie na okres wcześniej umówionej naprawy, co pozwoliło by skrócić okres naprawy do 10 dni.

Odnosząc się zatem do podniesionego przez pozwanego zarzutu dotyczącego uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego zgodzić należy się z pełnomocnikiem pozwanego, iż w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.2004 r., II CK 494/03, Lex nr 145121). Wykroczenie poza określone za pomocą kryteriów celowości i ekonomicznego uzasadnienia granice, oznacza zerwanie związku przyczynowego między szkodą, a odpowiedzialnością za jej naprawienie. Już zresztą w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011r. III CZP 5/11 OSNC 2012/3/28 Sąd Najwyższy przyjął, że kompensacji mogą podlegać wyłącznie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego.

Biegły sądowy w wydanej opinii wskazał, iż zakres uszkodzeń pojazdu pozwalał na jego eksploatację bez zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego wobec czego poszkodowany powinien dostarczyć pojazd do serwisu wtedy, kiedy formalności związane z likwidacją szkody były zakończone, a serwis posiadał niezbędne do naprawy części. Zatem w zaistniałej w niniejszej sprawie sytuacji brak jest podstaw do obciążania zakładu ubezpieczeń kosztami najmu pojazdu zastępczego, za okres który nie był konieczny do naprawy pojazdu. Wysokość odszkodowania nie może być jednak ustalona dowolnie przez uprawnionego, ale musi odpowiadać okresowi koniecznemu w danych okolicznościach do naprawienia samochodu (por. z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r. III CZP 5/11 OSNC 2012/3/28).

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, jednak nie może ono przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Przy czym ocena wysokości wydatków musi być także dokonana przez pryzmat konieczności zachowania rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. O tym, czy wspomniane koszty i ich wysokość były „ekonomicznie uzasadnione” decyduje kilka czynników, w tym także obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem, obowiązek nieprzyczyniania się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody. Przy czym Sąd Najwyższy słusznie zauważył, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala na formułowanie kazuistycznych wskazań, podlegają one indywidualnej ocenie.

Zakres zwrotu celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2011r. w sprawie III CZP 5/11), zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c., jest determinowany zobowiązaniem poszkodowanego do minimalizacji szkody. Wobec czego mając na uwadze zasadę minimalizacji szkody w okolicznościach niniejszej sprawy A. M. działając w zgodzie z w/w zasadą powinien oddać pojazd do naprawy w uzgodnionym wcześniej terminie naprawy tak, aby naprawa pojazdu została ograniczona jedynie do okresu niezbędnego i koniecznego. Powód nie wykazał, iż zaistniały tego rodzaju okoliczności, iż pojazd musiał zostać oddany do warsztatu bez możliwości uprzedniego wstępnego zorganizowania jego naprawy. Tymczasem obowiązkiem A. M. w celu minimalizacji szkody było zainicjowanie i przygotowanie procesu naprawy pojazdu poprzez w pierwszej

kolejności zamówienie niezbędnych części oraz uzgodnienie takiego terminu naprawy, aby była ona możliwa do przeprowadzenia w terminie 10 dni, który to okres stosownie do opinii biegłego sądowego był okresem na jaki należało pojazd wyłączyć z ruchu, gdyż obejmował on uzasadniony czas technologicznej naprawy i czas przygotowawczo-zakończeniowy.

Wobec tego, A. M. nie może kosztami swej decyzji o charakterze nieekonomicznym i zwiększającym rozmiar szkody obciążać pozwanego, a w dalszej kolejności sprawcy szkody. Postępowanie A. M. nie może zostać zatem ocenione jako racjonalne, a jego konsekwencje wykraczają poza granice normalnych następstw zdarzenia szkodzącego. A. M. bez żadnych utrudnień mógł zminimalizować szkodę oddając pojazd do naprawy we wcześniej uzgodnionym terminie po zamówieniu niezbędnych części zamiennych.

W tym stanie rzeczy należało uznać, iż uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez w/w osobę wynosił 10 dni, a zatem przez okres, który uwzględnił pozwany w wydanej decyzji.

Jak wskazano wyżej zakres zwrotu celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2011r. w sprawie III CZP 5/11), zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c., jest determinowany zobowiązaniem poszkodowanego do minimalizacji szkody. Oczywiście poszkodowany nie ma obowiązku dokonać wynajmu pojazdu zastępczego według cen najniższych, czy też nawet średnich, przeciętnych na danym rynku, bowiem trudno oczekiwać od poszkodowanego dokładnego zapoznawania się z cenami rynkowymi przed dokonaniem wynajmu pojazdu. Jednakże nie może to oznaczać akceptowania roszczeń o zwrot każdych poniesionych faktycznie kosztów najmu, w sytuacji, gdy istniała realna możliwość wynajmu po stawkach znacznie niższych. Przede wszystkim to na powódzie leżał ciężar wykazania przyczyn nieskorzystania z oferty pozwanego. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż powód nie wykazał, iż skorzystanie przez A. M. z oferty najmu pojazdu od powoda przy stawce dobowej najmu wynoszącej 130 zł. netto było konieczne i celowe. Tymczasem jak wynika z nagrania zgłoszenia szkody A. M. posiadał informacje od pracownika pozwanego o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego oraz został poinformowany o akceptowanych przez pozwanego dobowych stawkach wynajmu pojazdu zastępczego (klasa C -105 zł. netto). W tej sytuacji brak podjęcia jakichkolwiek działań ze strony A. M. zmierzających chociażby do zapoznania się z ofertą pozwanego, niewątpliwie jest działaniem przeczącym zasadzie dążenia do minimalizacji szkody (A. M. zeznał, iż nie wyraził zainteresowania ofertą pozwanego bowiem stwierdził, że sobie poradzi sam).

Należy zgodzić się z pełnomocnikiem powoda, iż nie tylko cena jest elementem decydującym o wyborze oferty, jednakże A. M. dysponując ofertą powoda i ofertą pozwanego powinna dokonać wyboru jednej z nich kierując się przesłankami obiektywnymi (ekonomicznymi) jak i subiektywnymi (dostosowanymi do własnych potrzeb), które podlegają ocenie zważywszy, iż rekompensacie podlegają jedynie koszty celowe i ekonomicznie uzasadnione.

A. M. na rozprawie w dniu 29.10.2019r. zeznał, iż nie miał wpływu na ustalenie stawki najmu pojazdu zastępczego od powoda oraz warunków najmu. Wynajął pojazd zastępczy od powoda ponieważ interesowało go tylko to, aby mieć pojazd zastępczy.

Tego rodzaju postawa A. M., który w sytuacji, gdy jak przyznał na rozprawie posiadał informacje o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego od pozwanego, o warunkach tego najmu i stawce dobowej to brak podjęcia przez niego jakichkolwiek działań zmierzających chociażby do szczegółowego zapoznania się z ofertą pozwanego oraz wobec faktu, iż nawet nie próbował negocjować stawki najmu, niewątpliwie przeczy zasadzie dążenia do minimalizacji szkody.

W tym miejscu należy wskazać, iż oczywistym obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody. Brak z jego strony takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody. Poszkodowany jest obowiązany do zmniejszenia skutków powstałej szkody, które należy rozumieć jako podjęcie wszelkich istotnych czynności zmierzających do zaprzestania rozprzestrzeniania się jej rozmiaru (por. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia

1997 r. III CZP 14/97 OSNC 1997 z. 8, poz. 103, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2002 r. I CKN 1993/00 IC 2003, z. 7-8, str. 42-43). Oznacza to tym samym, że poszkodowany, pomimo prawa do swobodnego wyboru dostawcy pojazdu zastępczego, przy wyborze pojazdu zastępczego powinien mieć jednak na uwadze niezwiększanie rozmiarów szkody.

W sytuacji przedstawienia w/w osobie przez pozwanego oferty wynajmu pojazdu zastępczego za kwotę niższą oraz zaniechanie z jej strony jakiegokolwiek inicjatywy mającej na celu jej skonkretyzowanie i porównanie z innymi ofertami na rynku, a więc sprecyzowania powodów, dla których ofertę tą odrzucił, kwestia ustalenia, czy stawki te mieszczą się w zakresie stawek stosowanych na rynku przestała mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Znaczenie miała natomiast okoliczność, że A. M. nie skorzystał z możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego za kwotę, którą oferowała strona pozwana. A. M. powinien przede wszystkim skorzystać z takiej niższej oferty albo wykazać, że ta oferta była nierealna lub z uwagi na określone okoliczności istotne dla niego niekorzystna.

W uzasadnieniu uchwały z dnia 24 sierpnia 2017 r. wydanej w sprawie III CZP 20/17 Sąd Najwyższy wskazał, iż jeżeli ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu, zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te w zakresie nadwyżki będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za „celowe i ekonomicznie uzasadnione”. Przy czym Sąd Najwyższy wskazał, iż bez znaczenia dla rozstrzygnięcia spraw dotyczących najmu samochodu zastępczych będą takie okoliczności, jak prostota skorzystania z oferty złożonej przez przedsiębiorcę trudniącego się wynajmem samochodów lub większe zaufanie do takiego przedsiębiorcy. Kontynuując swoje rozważania Sąd Najwyższy skonkludował, iż w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy, równorzędny uszkodzonemu. Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana.

Mając na uwadze zaprezentowane powyżej stanowisko Sądu Najwyższego należy wskazać, iż A. M. nie podjął jakichkolwiek kroków w celu ustalenia warunków najmu proponowanych mu przez pozwanego.

Wobec tego, nie może on kosztami swej decyzji o charakterze nieekonomicznym i zwiększającym rozmiar szkody obciążać pozwanego, a w dalszej kolejności sprawcy szkody. Postępowanie w/w osoby nie może zostać zatem ocenione jako racjonalne, a jego konsekwencje wykraczają poza granice normalnych następstw zdarzenia szkodzącego. A. M. bez żadnych utrudnień mógł zminimalizować szkodę, co nie wiązałoby się z koniecznością porównywania ofert, poszukiwania najtańszej oferty, badania rynku najmu. Jeżeli pozwany ubezpieczyciel zaoferował mu zorganizowanie określonej usługi rekompensującej poniesioną przez niego szkodę, a on bez żadnego rzeczywistego i obiektywnego powodu z oferty tej nie skorzystał, to nie sposób uznać za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym, koszty przewyższające te, które ponieść byłby zobowiązany, gdyby ofertę taką wybrał.

Reasumując pozwany w sposób skuteczny obalił twierdzenia powoda, że uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego wyniosły łącznie kwotę 3.198 zł. brutto i w związku z czym powodowi po uwzględnieniu wypłaconej przez pozwanego kwoty 1.291,50 zł. brutto nie należy się jakakolwiek dopłata.

W tym stanie rzeczy powództwo należało oddalić, o czym Sąd orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Stosownie do w/w przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. statuuje niezbędne koszty procesu, i tak stosownie do § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego

stawiennictwa w sądzie. Jednakże pełnomocnikiem strony pozwanej był radca prawny, zatem zastosowanie obok art. 98 k.p.c. znajduje art. 99 k.p.c., zgodnie z którym stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zawraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Kosztami postępowania sąd obciążył powoda jako stronę, która przegrała proces i zasądził ich zwrot od powoda na rzecz pozwanego w całości. W niniejszej sprawie koszty postępowania po stronie pozwanej wyniosły 1.370,66 zł. i złożyły się na nie: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 900 zł., ustalone w oparciu o § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (Dz.U.2015.1804 ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt. 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm), a także kwota 453,66 zł. tytułem poniesionych przez pozwanego kosztów w postaci zaliczki na opinie biegłego.

Z kolei na podstawie art. 84 ust. 1 w zw. z art. 80 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) Sąd orzekł jak w pkt. 3 i 4 sentencji wyroku.